

РЕШЕНИЕ

№ 3823

гр. София, 11.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 14.05.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Адриан Янев

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разглежда дело номер **3623** по описа за **2021** година докладвано от съдия Красимира Желева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба на И. К. А. – полицейски орган при 02 РУ – СДВР, с адрес: [населено място], [улица], чрез юрисконсулт Х. Х. против Решение от 17.02.2021 г., постановено по административно наказателно дело № 11697/2020 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 111- ти състав, с което е отменена заповед за задържане на лице рег. № 2263з-2657/02.09.2020 г., издадена от полицейски орган при 02 РУ – СДВР, с която на Б. Л. В., ЕГН: [ЕГН] на основание чл. 72, ал. 1, т. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/ е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ „задържане за срок до 24 часа“.

В касационната жалба касаторът навежда доводи относно неправилността на оспорваното решение, като постановено в противоречие с материалния закон, необосновано и явно несправедливо, и иска неговата отмяна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът – И. К. А. – полицейски орган при 02 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, не се явява, не се представлява. Постъпили са писмени бележки след откритото съдебно заседание, в които още веднъж се излагат основания за отмяна на оспорваното решение и се претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – Б. Л. В., редовно призован, не се явява, не се представлява. Постъпил е отговор на касационната жалба от ответника, в която подробно са изложени аргументи в полза на правилността и законосъобразността на решението, въз основа на които се иска неговото потвърждение. Приложени са списък по чл. 80 от Гражданския процесуалния кодекс и декларация за безплатна правна помощ, въз основа на които се претендира минимално възнаграждение в полза на адвоката.

За Софийска градска прокуратура – редовно призована, се явява прокурор Н., която пледира за отхвърляне на жалбата и потвърждаване на решението.

Касационната жалба, подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК, е процесуално допустима.

Разгледана по същество, в пределите на касационната проверка по чл. 218 от АПК, Административен съд – София – град, XXIII касационен състав, намира за неоснователна.

Софийски районен съд с Решение от 17.02.2021 г., постановено по административно наказателно дело № 11697/2020 г. по описа на съда, е отменил заповед за задържане на лице рег. № 2263з-2657/02.09.2020 г., издадена от полицейски орган при 02 РУ – СДВР, с която на Б. Л. В., ЕГН: [ЕГН] на основание чл. 72, ал. 1, т. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/ е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ „задържане за срок до 24 часа“. За да постанови оспореното решение, районният съд е приел, че оспорената заповед не отговаря на изискванията по чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР, тъй като не съдържа правно и фактическото основание по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

Основните възражения в касационната жалба са, че районният съд е приел, че е допуснато нарушение при посочване на основанията за задържането, което е основание за отмяна на заповедта, въпреки че признава, че в други документи се съдържат мотиви за задържането, което е допустимо по смисъла на § 48 от Решение от 24 юни 2014 г. на ЕСПЧ по делото П. и П. срещу България, както и съобразно Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на ВС. Освен това, касаторът твърди, че изводите на районния съд са неправилни и не съответстват на установената от него фактическа обстановка при процесното задържане.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Заповедта за задържане на лице, издадена на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, а самото задържане е ПАМ по смисъла на чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/, като следва да съдържа реквизитите по чл. 74, ал. 2 от ЗМВР, сред които по т. 2 – фактическите и правните основания за задържането. В този смисъл, видно от представените писмени доказателства по делото пред първоинстанционния съд, в действителност в процесната заповед този реквизит липсва, като единствено е посочено, че са налице данни за извършено престъпление, без да е изложена конкретна информация в какво престъпление е заподозряно лицето както фактически, така и юридически, както правилно е констатирал и първоинстанционният съд. В този смисъл бланкетният израз „данни за извършено престъпление“ не е достатъчен, за да се обоснове мотивираност от фактическа и правна страна на процесната заповед, а както приема в трайната си практика Върховният административен съд /ВАС/ - „мотивите имат двояко значение – с излагането им се довежда до знанието на страните съображенията на административния орган, с което се подпомагат страните при избора и изграждането

на защитата им“. С оглед липсата на задължителния реквизит по чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР и съобразно ТР № 4 на ВАС по т.д. 4/2002 г. неизлагането на мотиви е основание за отмяна на процесната заповед.

Не е основателно възражението на касатора, че в конкретния случай, тъй като първоинстанционният съд е установил, че в други документи се съдържат мотиви за задържането, следва да се приложат § 48 от Решение от 24 юни 2014 г. на ЕСПЧ по делото П. и П. срещу България, както и Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на ВС. Правилно ответникът в отговора на касационната жалба е посочил, че според Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на ВС се допуска мотивите към административния акт да бъдат изложени и отделно от самия акт в друг документ, ако изхождат от същия административен орган, който е издал акта. Такъв документ липсва. Представените писмени доказателства, сред които и докладна записка, изхождат от други органи, изготвени са след процесната заповед и не на последно място, в заповедта липсва каквото и да било препращане към тях. Не може да бъде приложен и § 48 от Решение от 24 юни 2014 г. на ЕСПЧ по делото П. и П. срещу България, тъй като в настоящото производство, на първо място, мотивите за задържането, както вече беше изяснено по-горе, макар да съществуват в друг акт, извън оспорваната заповед, не могат да бъдат взети предвид на гореизложените основания, а освен това, на второ място, както правилно е посочил и ответникът в отговора на касационната жалба, дори такива мотиви да съществуват в друг документ, то лицето трябва да е запознато с тях, защото в противен случай ще бъде нарушено правото му на защита, а такова нарушение е налице в конкретния случай, тъй като задържаното лице не е било уведомено за мотивите, поради които е задържано.

В този смисъл правилно е прието в решението, че липсват фактически и правни основания за задържане на ответника, което, от своя страна, в съответствие с трайната практика на административните съдилища, в това число и на ВАС, съставлява съществено процесуално нарушение, което опорочава в съществена степен издадения ИАА, тъй като лишава съда от възможността да осъществи проверка на неговата правилност, а този факт сам по себе си е достатъчен заповедта да се отмени като незаконосъобразна.

Както е посочил и първоинстанционният съд, единствената причина, която се установява за задържане на лицето по делото, е това, че е било спътник на друго лице, в чието владение е намерена вещ, която е била предмет на противозаконно отнемане по-рано същия ден, което не е престъпление по българското наказателно законодателство. Не могат да бъдат взети предвид мотивите за издаване на процесната заповед, изложени в касационната жалба едва при съдебното обжалване, доколкото ответната страна е била напълно лишена от възможността да разбере причините, довели до постановяване на конкретната заповед за задържане и съответно да организира адекватно защитата си, а за съда е невъзможно да извърши съдебен контрол за нейната правилност. В този смисъл неоснователно е възражението на касатора, че изводите на първоинстанционният съд са неправилни и не съответстват на установената от него фактическа обстановка при процесното задържане.

С оглед изложеното, като е отменил издадената заповед, районният съд е постановил правилно и законосъобразно решение, което следва да се остави в сила. Не се установиха касационни основания за неговата отмяна.

Предвид изхода на спора съдът следва да присъди в полза на ответника своевременно поисканите разноски. Приложени са доказателства, че ответната страна е защитавана

от адвокат по реда на чл. 38, ал. 1, т. 3, пр. 2 от Закона за адвокатурата. Предвид горното възнаграждението следва да бъде определено в минималния размер по смисъла на чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/09.07.2004 г., а именно 400 /четиристотин/ лева, а СДВР следва да бъде осъдена да заплати на адв. Р. Р. посочената сума.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд – София, XXIII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 17.02.2021 г., постановено по административно наказателно дело № 11697/2020 г. по описа на Софийски районен съд,

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Б. Л. В., ЕГН: [ЕГН] сумата от 400 /четиристотин/ лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.